

endnu som Assistent i Justitsministeriet, kan kaldes ind, hvad Dag det skal være og faa en Reprimande af sin øverste overordnede der. Eller hvad der laa nærmere, han kunde gaa glip af Udsigten til at blive fast ansat. Nu gik det jo saaledes, at Kendelsen dækkede over det skete, og han fik sin faste Ansættelse. Men hvor let kunde han ikke under en modsat Forudsætning være bleven misliebige, og hvor let kunde da ikke den Konstitution, der var givet ham, kaldes tilbage, uden at man behøvede at give mindste Grund derfor? Dette vidner ikke om den fornødne Respekt for Domstolenes Uafhængighed.

Men dernæst kan den Tale om Domstolenes Uafhængighed overdrives, for saa vidt man giver den et større Omfang end den har. Det er ganske vist Domstolene, der dømme — ogsaa over de Dommere, der gøre sig skyldige i Misbrug, lige saa vel som det er dem og dem alene, der dømme alle os andre. Men dermed er ikke Justitsministeriets, Administrationens Ansvarsfrihed givet; dermed er ikke sagt, at den kan lægge Hænderne i Skødet og lade Domstolene passé det hele. Sagen skal jo rejses; hvor der ingen Anklager er, er der ingen Dommer. Anklagemyndigheden ligger i Administrationens Haand; den ligger for mindre Sagers, mindre Folks Vedkommende i Politiets eller Amtmændenes Hænder, for større Tilfælde og for større Folks eller naar naar hine ikke gøre deres Pligt, hos Justitsministeriet. Med Hensyn til Klager over Efterladenhed i saa Henseende, kan den højtærede Justitsminister altsaa ikke skyde sig ind under Domstolenes Uafhængighed. Jeg mener ogsaa med den ærede Ordfører, at der er vist for stor Slaphed i saa Henseende. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale min Mening derom, og særlig da om den Lov, som nu her er fremdraget, nemlig Loven af 5te April 1888 § 7, om den Regres til Dommeren, som der der er Tale om. Vi have aldrig set den anvendt; den har været et dødt Bogstav indtil denne Dag — ikke, at der ikke er bleven givet Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel; heldigvis — eller uheldigvis, som man tager det — der er givet Masser af Penge ud af Statskassen til dette Øjemed. Men vi have ikke endnu, saa vidt jeg ved, set Dommere blive søgte af Justitsministeriet til Dækning af en eneste Øre deraf. Det forekommer heller ikke mig, at der let kunde foreligge noget klarere Tilfælde, i hvilket Justitsministeren i alt Fald burde prøve Domstolenes Mening om Sagen, end det, her

foreligger. Jeg vil i Forbindelse hermed nævne, at Slaphed i Retsshaandhævelsen kan jo ikke blot vise sig negativt derved, at man *ikke* skrider ind mod de Dommere, som ere kompromitterede, men den kan ogsaa vise sig, og har vist sig paa anden Maade, nemlig i *Belønning* af de Dommere, som ere kompromitterede. Den Omstændighed, at Dr. Sylow fik et af de mest attraaede og bedst lønnede Embeder her i Landet, efter at der for anden Gang var procederet en Sag for Højesteret, under hvilken han ganske vist ikke, saaledes som første Gang, fik en udtrykkelig Misbilligelse, men hvor Grunden hertil — det kan man vistnok trygt sige — ikke var den, at der ikke var Grund dertil, men alene den, at man mente det var nok med den første, og i alt Fald var der i denne anden Sag kommen Ting frem, som gør det berettiget at sige, at denne Mands Forhørsvirksomhed just ikke i den offentlige Mening gav ham Krav paa en særlig Belønning — den Omstændighed, siger jeg, at man saa umiddelbart efter Dommens Afsigelse gav ham dette Embede, er noget, man med Rette kan anføre over for Regeringen, naar den taler om dens Ansvarsfrihed, og meget sjældent har man set, ogsaa over for andre Dommere, at Naadens Sol har skinnet mindre varmt paa dem, fordi de have gjort sig skyldige i en Udøvelse af Retsplejen, som der med Rette kan klages over.

Men det bør heller ikke glemmes, hvad den ærede Ordfører med Rette pegede paa, at det er andre end Dommerne, der er klaget over i disse Forhold, hvor man derfor ikke kan fri sig for Ansvar ved at skyde sig ind under Domstolenes Uafhængighed, nemlig Politiet. Den ærede Ordfører nævnedes særlig Politibetjenten, som havde brugt Ukvemsord mod Alma Bondesen. Maa jeg erindre om, at i de to Sylowssager, jeg omtalte, saavel den mod Gaardmanden fra Søften som mod Væveren fra Fluebjerg, fremkom der saadanne Oplysninger om de to Politibetjente, som vare stillede til Forhørsdommerens Raadighed, Andersen og Valdemar Petersen, at det maa forundre, at der ikke er skredet ind imod dem, i alt Fald er det ikke Offentligheden bekendt, at det er sket. Jeg nævner ikke andre Sager end netop disse to, fordi det forekommer mig tilstrækkeligt at henvise til, hvad der kom frem der. Jeg vil godt tro, at der blev gaaet meget lempeligt frem mod dem under de Reassumptionsforhør, der bleve optagne, men alligevel er det, der kom frem, tilstrækkeligt. Jeg henstiller til den ærede Justitsminister